

Za našo deco.

Jakob Lenuh.

Jakoba so vedno smatrali za lenuha, ki ni za nič sposoben. Starši niso hoteli več o njem govoriti. Ves dan se je klatil po gozdovih, zvečer je sedel ob ognju, posmatrajoč plamen, ter je gibal ustnice, kakor da bi govoril sam s seboj. Včasih se je oddaljil po cel kilometer, da bi pomagal nositi kotel kaki starki, ali je privedel kakega izgubljenega otroka svoji materi. Pa kljub temu ga ni nihče ljubil, ker je bil len.

Nekega dne je sedel Jakob ob vaškem ribniku v hladu velikega kostanja. Pristopil je starec s sivo brado ter je začel z njim govoriti. Pravil mu je o barvi neba, o orumenelem listju, ki je že padalo raz drevje. Nazadnje je naprosil fanta za nekaj denarja, da bi si pridobil prenočišče.

Žalosten je moral Jakob priznati, da nima nikakega denarja, ker nič ne dela. Ponudil pa mu je, naj stopi z njim na dom, da dobi hrane.

»Pa ti nič ne delaš!« je vzkliknil starec jezen. »Kdo je na zemlji, ki vsaj kaj malega ne dela? Dež, veter, solnce, sneg, tudi oni kaj delajo. Lenuh, ti vzemaš plod zemlji, pa ji ničesar ne vračaš.«

»Ne vem, kaj bi počel,« je odgovoril Jakob skesano.

»Prvo, kar vidiš, začni!«

Prvo, kar je Jakob videl, je bilo orumenelo listje, ki je odpadalo. Veter je pihal. Jakob je sklenil, da bo tekkel za listi. Nekateri so padali v potok, drugi so plavali po zraku, še druge je veter podil po sami cesti. Jakob je tekkel, brez kape, kakor nor za listi. Pri tem se je z vso silo zagnal v nekega čuvarja. Ta ga ni mogel prijeti, pač pa je sklenil, da ga počaka in kazni.

Listi so se podili po potu do nekega gozdiča. Tu so se ustavili, kakor da bi si hoteli oddahniti.

To je bil krasen gozd. Visoka debela so se vzpenjala kakor stebri v cerkvi. Zadnji solčni žarki so prodirali v zlatih pramenih. Malo dalje se je bleščala vodna površina, obrobljena s trstiko. Nad vodno gladino so se zazibali divji golobi. Jakob je prispel do sredine gozda, kjer je opazil hišico z železnimi vrati in močno zamreženimi okni.

»Kdo neki tu stanuje?« se je vprašal glasno.

»Odpri vrata in videl boš,« mu je rekla ptička. Vse ptice so poznale Jakoba, ker jim je večkrat trosil hrane.

Jakob je poskusil odpreti, pa ni šlo. Našel je motiko in je hotel siloma vdreti v hišo, ali vrata se niso niti premaknila. Zato se je rajši vrnil domov.

Drugega jutra se je napotil zopet do skrite hišice in je sedaj poskušal izdreti železja iz okenških mrež. Prihajal je tako dan za dnevom. Čez mesec dni je ostal samo še en železni drog na oknu, vrata pa so bila še vedno zaprta. Starši so opazovali Jakoba z velikim začudenjem. Cel dan ga ni bilo. Domov je prihajal šele zvečer in to ves rjast, s svetlimi očmi, kakor da dela nekaj zelo važnega. Prinesel pa ni nikoli ničesar razen velikega teka za jed.

Nazadnje je iztrgal Jakob še zadnji drog. Baš je hotel zlesti v hišo skozi okno, kar začuje strahovit glas:

»Kdo si, drzni mladenič?«

»Jakob Lenuh,« je odgovoril fant,

»Kaj bi rad tu?«

»Vse, kar morem,« je rekel živahno.

Tedaj se je pojavila na oknu starčeva glava. To je bil isti starec, ki ga je Jakob že bil prej videl.

»Tu najdeš nekaj, za kar bi ljudje mnogo plačali, samo da to vidiš. To je bolj belo od morske pene, bolj rdeče od črešenj, modro kakor nebo, zlato kakor poletno solnce.«

»Dovoli, da pogledam samo enkrat,« je pravil Jakob.

Starec pa je odkimal z glavo, rekoč:

»Jakob Lenuh, ko prešteješ vse tiste, ki so padli z dreves, v tem gozdu, šele tedaj boš mogel videti, kar se tu skriva.«

Jakob je takoj začel s štetjem, o katerem je starec mislil, da ga ni mogoče dovršiti.

Klečeč na tleh je štel list za listom. Kako krasne barve je videl! Nekateri so bili bledezeleni z rumenimi pegami. Drugi so bili temne barve s še temnejšimi lisami. Nekateri so bili rdečkasti kakor kri na smrt zadetega junaka. Te barve so bile tako lepe, da je Jakob neprestano zastajal in se čudil. Ker baš lepe barve so bile pripravile Jakoba na to, da je posmatraval ogenj ob zimskih večerih, ali cvetje na pomladanskem drevju.

Ko se je zmračilo, se je Jakob bal, da mu ne bi veter pomešal preštete liste s še nepreštetimi.

»Ne boj se, Jakob,« mu je rekel ptiček, kateremu je bil dal že več zim zaporedoma hrano. »Jaz bom pazil, da se listi ne zamešajo. Če bi kateri skočil na drugo stran, brž ga bom spet spravil nazaj.«

Ptiček je vso noč pazil na liste. Pozneje so tudi drugi ptički izvedeli, da Jakob šteje liste. Prileteli so mu na pomoč in čez šest tednov je bilo delo dovršeno.

Kako lepo je, dovršiti to, kar sem počel! Še nekaj vam bom rekel. Za to dobo je zrasel Jakob za pet centimetrov.

Ko je prispel zopet do starčeve hiše, je zaklical tako glasno, da so se vrata stresla:

»V gozdu je listov petsto milijonov šeststo tisoč šeststo in eden!«

Vrata so se odprla. Jakob je vstopil ter videl nekaj, kar je bilo bolj belo od morske pene, bolj rdeče od črešenj, modro kakor nebo, zlato kakor solnce. To je bila deklica.

Postala mu je žena in živela sta v hiši Jakobovih staršev vse do njihove smrti. On je začel slikati. V krasnih slikah je upodobil gozd z malimi vodnimi gladinami. Preštevajoč liste, je spoznaval barve in sedaj je to unašal v svoje slike. Vsi so se čudili njegovim umotvorom. Včasih je naslikal samo gnezdo, ki ga obletava ptica. Bogatini so te slike radi kupovali, ker so tedaj, če je bilo nebo oblačno in če so se čutili slabe volje, gledali te slike, da bi se mogli zamisliti v gozd.

Starši in prijatelji so bili ponosni na Jakoba. Preštevajoč liste po gozdu, je našel svojo srečo, ker je občutil pravo zadovoljnost od dovršenega dela.

Oči njegove žene so bile kakor jasno nebo, a lasje zlati kakor solnce. Vrat je imela bolj bel od morske pene. Ko je ob jesenskih večerih sedela kraj hčerke ob zibeli, je Jakob sedel ob ognjišču in razmišljal svojo srečo. Ženin obraz je bil bolj rdeč nego črešnje in zasijal je od same radosti, ko je pogledala svojega moža, ki ni bil več Jakob Lenuh.

(Konec.)

Poklic žene. Katehej v šoli: »Vilko, zakaj je dal Bog Adamu Evo za ženo?« Vilko: »Za gumb, be prišivati, gospod katehet!« »Kaj? Kako?« »Seveda! Če manjka mojem očetu pri srajci kak gumb, kriči vedno: Za zlodja vendar, za kaj pa imam potem ženo?«

Naloga.

V skledi so štiri jabolka, ki jih je treba med štiri otroke razdeliti tako, da ostane še ena jabolka v skledi.

Rešitev: Trije otroci dobe vsak po eno jabolko, četrty pa dobi svojega v skledi.

Vprašanje.

Kdo more reči sinu: »Pojdi sem, sin moj!« čeprav ni njegov oče? (Njegova mati.)

Razumel. 1. dijak: »Jesi li napravil izpit?« 2. dijak: »Veš to je bilo tako ...« 1. dijak: »Dobro, dobro, tudi jaz sem padel.«

Žalostna. Oče: »Zakaj si tako žalosten, Tonček?« Tonček: »Včeraj sem sklenil, da se ves teden ne bom umil, danes pa sem padel v ribnik.«

Znatí se mora. V velikem mestu so bili v eni ulici štirje čevljarji. Radi reklame je napisal prvi na svojo prodajalno: »Tu so najboljši čevlji celega mesta.« Drugi: »Tu so najboljši čevlji cele dežele.« Tretji: »Tu so najboljši čevlji celega sveta.« In četrty: »Tu so najboljši čevlji v tej ulici.« Kdo je napisal najbolje?

On ve. Anica: »Ivo, zakaj neki solnce vsak večer zahaja?« Ivo: »Ti si pa res pametna, vendar zato, ker začne noč.«

Visokožolec. »Samo sedaj mi še posodite, potem me ne vidite nikdar več.« Posojevalec: »Saj ravno tega se bojim.«

Ko so v družini odmolili večerno molitev, vpraša sinček očeta: »Zakaj pa vsakokrat tako čudno pogledaš mamo, ko rečemo: Reši nas hudega, amen?«